

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 18 lutego 2016 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie odbywania aplikacji sędziowskiej i aplikacji prokuratorskiej

Krajowa Rada Sądownictwa zapoznała się z treścią przedłożonego projektu i opiniuje go, zgłaszając następujące, przykładowe uwagi.

W ocenie Rady przedłożony projekt jest częściowo niespójny i nieprecyzyjny, naruszając w ten sposób zasady techniki prawodawczej. Krajowa Rada Sądownictwa dostrzega przede wszystkim niespójność między proponowanym brzmieniem § 1 pkt 3 rozporządzenia a brakiem faktycznego określenia sposobu ustalania systemu punktowego oceniania praktyk objętych programem aplikacji w dalszej części przedłożonego projektu. W tym zakresie projektowany akt prawny nie odpowiada treści przepisu upoważniającego do jego wydania, ujętego w art. 52 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. z 2012 r., poz. 1230 z późn. zm.).

Projektodawca niekonsekwentnie posługuje się przyjętą terminologią, co także stanowi naruszenie zasad techniki prawodawczej (np. § 1 pkt 3 „praktyki objęte programem aplikacji” a § 3 ust. 2 „praktyki poświęcone tej samej co zajęcia problematyczne” oraz § 15–§ 24 ujęte w rozdziale 3, dotyczącym sposobu i trybu przeprowadzenia kolokwium, a § 22 ust. 3, w którym pojawia się termin „egzamin”).

Mając na uwadze odrębność aplikacji sędziowskiej i aplikacji prokuratorskiej, konieczne jest jednoznaczne stwierdzenie, że programy tych aplikacji są odrębne i różne, a w związku z tym konsekwentne posługiwanie się liczbą mnogą „programy aplikacji”, a nie liczbą pojedynczą „program aplikacji”, jak to przyjęto w przedłożonym projekcie (por. § 4 ust. 1).

Doprecyzowania wymaga także zakres, w jakim mają być publikowane szczegółowe programy aplikacji sędziowskiej i aplikacji prokuratorskiej – przewidziane w projektowanym § 5 ust. 3 – przez wskazanie, czy chodzi o szczegółowy program całej aplikacji, czy o program aplikacji na dany rok.

W przekonaniu Krajowej Rady Sądownictwa zasadne wydaje się również uzupełnienie proponowanego brzmienia § 10 ust. 2 przez sprecyzowanie terminu, w jakim Dyrektor Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury przedstawia aplikantom założenia do sprawdzianu, o którym mowa w projektowanym § 9 ust. 1. Należy przyjąć, że celem regulacji ujętej w projektowanym ust. 2 § 10 jest bowiem poinformowanie aplikantów z odpowiednim uprzedzeniem o założeniach tego sprawdzianu. Powinno to następować niezwłocznie po przedstawieniu informacji w tym zakresie przez komisję do spraw przeprowadzenia sprawdzianu (§ 9 ust. 1) i nie później niż na pięć dni przed datą przeprowadzenia tego sprawdzianu.

Wątpliwości budzi także proponowane brzmienie ust. 1 § 16. Powołując zespół do opracowania zadań praktycznych na część pisemną kolokwium oraz zestawów kasusów na część ustną, Dyrektor Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury powinien przede wszystkim określić zakres przedmiotowy kasusów, a nie tylko liczbę ich zestawów. Zwłaszcza że, jak wynika z projektowanego ust. 3 § 17, to ten organ wskazuje przedmioty, spośród których opracowuje się zagadnienia do kasusów.

Nie jest jasna intencja projektodawcy wyrażona w § 24 przedłożonego projektu: czy prezesi sądów okręgowych i aplikanci sędziowscy (odpowiednio prokuratorzy okręgowi i aplikanci prokuratorscy) mają być informowani o liczbie punktów uzyskanej z kolokwium przez wszystkich aplikantów danej aplikacji, czy tylko przez aplikantów z okręgu danego sądu (lub prokuratury). Kwestia ta nie powinna budzić wątpliwości.

W ocenie Rady, w ramach obowiązku informowania Dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury przez prezesa sądu okręgowego i prokuratora okręgowego o wszystkich istotnych sprawach dotyczących przebiegu aplikacji aplikantów zatrudnionych w sądzie lub prokuraturze, należy uwzględnić nie tylko informację o zawarciu umowy o pracę, ale również o treści tej umowy (projektowany § 27 pkt 1).